



תת"ע 5338/01/14 - מדינת ישראל נגד הראל רייבי

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 5338-01-14 מדינת ישראל נ' רייבי
תיק חיצוני: 50200875305

בפני כב' השופט - ס. נשיאה יהושע צימרמן
מאשימה מדינת ישראל
נגד
נאשם הראל רייבי

הכרעת דין

כתב האישום ומהלך הדיון

בהתאם לעובדות המצויינות בכתב האישום נהג הנאשם בהיותו שיכור. מעובדות כתב האישום ובהמשך לתוצאות בדיקת הינשוף עלה כי בגופו של הנאשם נמצא אלקוהול בריכוז של 445 מיקרוגרם בליטר אוויר נשוף.

בדיון אשר התקיים ביום 8.5.14 הודיעה ב"כ הנאשם: "אנו כופרים בשכרות, בחוקיות המכשיר, במיומנות המפעיל, בשעה ובתוכן בלוני הכיול." וכן תוקן כתב האישום והוספו תע"צ, מסמכים נלווים, יומן הפעלה ותעודת בלון.

מטעם המאשימה העיד השוטר, עורך כתב האישום, רס"ר דוד שלם ורס"מ ערן דקל ממעבדת מכשור ואכיפה במשטרת ישראל והוגשו המסמכים הבאים: העתק יומן הפעלה, פלטי ינשוף, העתק תעודת בלון, דין וחשבון על בדיקת שכרות באמצעות ינשוף, הזמנה לדין ונסיבות, דוח פעולה באכיפת איסור נהיגה בשכרות, הודעה לנאשם (נספח לכתב האישום), דוח עיכוב וצילום תעודת מפעיל מוסמך למכשור אכיפה, תעודת עובד ציבור, כרטיס מכשיר, טופס ביקורת תקופתית ותעודת בלון מעבדה וכן מזכר שערכה השוטרת מעין חמו.

הסניגור ביקש שלא להשיב לאשמה מהנימוקים שפורטו בדיון מיום 28.10.14 ובית המשפט, בהחלטה מפורטת, דחה את הבקשה. מיד לאחר מכן, ביקש הסניגור "שהאיש שמילא את הבלון כל בלון לחוד יתייצב. אם האיש שחתום על התעודות הוא ביצע את העבודה אז הוא מוזמן להתייצב ולהיחקר." בקשה זו נדחתה בהחלטת בית המשפט מיום 24.12.14.

טענות ההגנה

ההגנה טוענת בסיכומיה כי יש לזכות את הנאשם מהמיוחס לו בכתב האישום. עיקר טענותיה הינן כדלקמן:

(1) מסמכי העד שלם הוגשו על ידי התובע ולא על ידי העד. העד לא אישר כי ערך את המסמכים או את נכונותם ועל כן לא הוכח דבר מהם לרבות נהיגת הנאשם;

עמוד 1



- (2) העד שלם העיד כי אינו זוכר את האירוע והעדה הנוספת לא העידה. מטעם זה לא ניתן לקבל את עדותם;
- (3) לא הוכחה מיומנותו של העד שלם בהפעלת מכשיר הינשוף;
- (4) לא ניתן היה להעיד את רס"מ דקל (איש המעבדה) מכיוון ששמו לא הוזכר בכתב האישום וממילא אין לקבל את כל המסמכים שהוגשו על ידו ומבססים את תקינות הינשוף;
- (5) העד דקל לא הוסמך מעולם על ידי הרשות הלאומית להסמכת מעבדות לבצע בדיקות;
- (6) האירוע, מושא כתב האישום, אירע ביום 6.1.14, תעודת עובד הציבור מציינת כי בוצעה במכשיר בדיקה ביום 5.12.13 והבדיקה נערכה במקום שאינו מבוקר או מאושר על ידי הרשות הלאומית להסמכת מעבדות;
- (7) בכרטיס המכשיר, שהוגש על ידי העד דקל, מופיעה שורה המעידה על כך שאחרי הבדיקה התקופתית עבר המכשיר בדיקת כיוול לפי דו"ח אשר לא הוגש לבית המשפט ועל כן לא ברור מה הליקוי אשר הביא לצורך בבדיקת הכיוול ומה נמצא בבדיקת הכיוול כטעון תיקון.

דין והכרעה

כפי שיפורט להלן, התביעה השכילה להוכיח את ביצוע העבירה, וזאת באמצעות המסמכים שהוגשו והעדויות שנשמעו בפני בית המשפט. לא מצאתי כי בטענות ההגנה היה כדי להביא ליצירת ספק סביר באשמתו של הנאשם. ועל כן ארשיע אותו בביצוע העבירה, מושא כתב האישום. להלן התייחסות לטענות ההגנה:

נהיגת הנאשם ברכב והגשת המוצגים על ידי העד שלם

בתאור נסיבות המקרה בהזמנה לדין (ת/5) מתוארת נסיעת הרכב, ושמירת קשר עין עד עצירת הרכב, ובהמשך לכך בדיקת הנאשם ע"י השוטר דוד שלם, כפי שעולה מ ת/5 ו- ת/6. הנאשם לא טען בשום שלב כי לא נהג ברכב. בתחקור הראשוני (ת/6 סעיף 3) ואף בתחקורו בסוף הארוע (המופיע בדו"ח הפעולה, ת/6 , בו אף חתם על חקירתו) לא הכחיש את נהיגתו ברכב ואף ציין כי נהג "מהגוזי הביתה".

מסמכים אלו וכן מוצגים נוספים הוגשו לתיק בית המשפט כ"מסמכים שערך העד" בלא התנגדות ההגנה להגשתם, לאמיתותם ולעריכתם על ידי העד וזאת אף לאחר שניתנה לכך האפשרות במסגרת החקירה הנגדית.

הסניגור ציין טענה זאת אף בבקשתו מיום 28.10.14 שלא להשיב לאשמה:

"העד שעל הדוכן לא אישר חתימה אחת שעל המסמכים, לא סיפר באיזה נסיבות מילא, אם מילא זהו משפט של עורבא פרח הראיות לא שוות את הנייר שעליו הן כתובות, הן התקבלו שלא כדין, נכון שלא התנגדתי אך לא התנגדתי משום שכל פעם שאני מתנגד הדבר היחיד שקורה זה שביהמ"ש מתיר לתובע לעשות זה להכשיר את הראיות ואם יושב נאשם בלי עו"ד אז מסכן הוא לא יודע שהדבר שעשו לו לא כחוק."

בית המשפט דחה הבקשה ובהתייחסו לעדות העד שלם כתב:

"באשר לעד שלם דוד , התובע ציין כדלקמן: "אבקש להגיש מסמכים שערך העד" בהמשך לכך



מנע התובע את המסמכים המדוברים, בשלב זה לא הייתה כל התמודדות מטעם ההגנה, ביהמ"ש קיבל המסמכים וסימנם.

אף לאחר קבלת המסמכים וסימונם הסנגור לא טען כל טענה בעניין. העד נחקר בחקירה נגדית, אם הייתה לסנגור טענה שהמסמכים שהוגשו אינם מסמכים שנערכו על ידי עד זה, יכול היה לחקור את העד בעניין זה, ואולם הסנגור בחר שלא לעשות זאת."

אין לי אלא לחזור על הדברים שנאמרו, משבחר הסניגור שלא לחקור בנקודה זו, הרי שלא כירסם באמינות המסמכים ועל כן שוכנעתי כי הנאשם הוא שנהג ברכב.

עדות העד שלם כי אינו זוכר את האירוע ואי העדת עדה נוספת

במסגרת פרשת התביעה העיד העד שלם כי אינו זוכר את האירוע ולאחר מכן הפסיק הסניגור את החקירה. בנוסף, הוגש, בהסכמת הסניגור, מזכר אשר נערך על ידי עדת התביעה, מעיין חמו, והסניגור ויתר על חקירתה.

במסגרת סיכומי ההגנה טען הסניגור כי העד לא העיד כי הוא ערך את המסמכים או הגיש בקשה להעיד על פי המסמכים שערך, ואף העדה לא הגישה את המזכר שערכה בדרך זו.

אף בעניין זה, נהג לעצמו הסניגור בפרקטיקה של אי חקירה וויתור על הטחת גרסת ההגנה בפני העדים תוך ציפייה ליהנות ממחדלו בטענה כי העובדה לא הוכחה. צר לי, אך פרקטיקה זו אינה מקובלת עליי ואין לי אלא להפנות לדברי כב' השופטת ברלינר בעניין ע"פ (ת"א) 71609/03 אמנון בן זכריה צברי נ' מדינת ישראל - פרקליטות מחוז ת"א פלילי:

"ככלל, יש לעמת עד עם הנקודות הבעייתיות בעדותו. לכך נועדה החקירה הנגדית שהוכרה מאז ומעולם כספינת הדגל של השיטה האדברסרית. מטעם זה - אי הצגת שאלה במרבית המקרים, כמוה כהסכמה לדברי העד בנושא זה או אחר, או רצון מכוון שלא לאפשר לעד לתת הסבר מניח את הדעת לשאלה. התמודדות העד עם השאלה, הסבריו, אופן מתן העדות - הם המכשיר היחיד המצוי בפני בית המשפט בהכריעו בסוגיה הספציפית שבמחלוקת. משנשלל מבית משפט מכשיר זה - אין לצפות כי יסיק מסקנות לחובת העד ומהימנות גירסתו."

בספרו- "על הראיות", חלק רביעי עמוד 1949, כתב כב' השופט קדמי:

"החובה לחקור בכל נקודה-של-אי-הסכמה"

1) היריב חייב במסגרת החקירה שכנגד לחקור את העד במישרין ובמפורש בקשר לכל נושא שיש לגביו מחלוקת: ראשית - על מנת לחדד את השנוי במחלוקת ולהעמיד את העד על כך שאין נותנים אמון בדבריו באותה נקודה; שנית - על מנת לאשר לעד לבחון עמדתו מחדש, לחזקה או לסטות ממנה; ושלישית - והוא עיקר - על מנת לאשר לבית המשפט להתרשם מן הצורה שבה העד "מגן" על גרסתו.

2) אשר על כן, כאשר לא מציגים לעד שאלות בחקירה שכנגד בקשר לנושא מסוים, ההנחה היא - בהעדר הסבר סביר אחר - כי אין חולקים על דברי העד באותו נושא: ואפילו מוסברת אי ההתייחסות - יש לה משקל לטובת גרסת העד, באשר באותה נקודה לא הייתה לעד הזדמנות ל"הגן" על עמדתו..."



יישום האמור מביא למסקנה כי ויתור ההגנה על החקירה הנגדית בשאלות מסוימות (בענין העד שלם) או בכלל (בענין העדה חמו) יזקק לחובתה, ובכך התביעה יצאה ידי חובתה בהוכחת העובדות המצוינות במסמכים שהוגשו.

מיומנותו של מפעיל הנישוף

במסגרת חקירתו של העד שלם הוגש לבית המשפט צילום תעודת מפעיל מוסמך למכשור אכיפה, על שמו. העד נחקר בחקירה נגדית אודות הסמכתו והעיד: **"קיבלתי כלים והדרכה איך להפעיל מכשיר ינשוף בקורס מפעיל ינשוף."** לא מצאתי בחקירה הנגדית של העד דבר אשר יכול להצביע על העדר מיומנות בהפעלת המכשיר, ורוב החקירה התמקדה בהטחת אימרות שאין בהם כדי להוכיח את אשר נטען.

יפים לעניין זה, דברי כב' השופט בן יוסף בענין עפ"ת (ת"א) 36780-06-11 שאול גאון נ' מדינת ישראל:

"בית משפט קמא קבע, ואחזור ואומר בצדק, שאין עדי התביעה המפעילים את המכשיר ואשר מכינים אותו להפעלה במעבדות וביחידות, צריכים להיות מומחים, מהנדסים, שיוכלו להכיר את המכשיר על כל מאפייניו ועל דרך פעולתו על בוריה, די בכך שלמדו קורס, וכך במקרה זה להשתמש במכשיר להפעילו כך שלא יטעה ולהכינו לשימוש כך שלא תהיה טעות בהפעלתו, המכשיר הספציפי הזה, וזאת כאשר כבר נקבעה ההלכה, שהמכשיר המדעי הזה שבו מדובר, הינשוף, על דרך הכלל הוא מכשיר המבצע כראוי את המשימה של בדיקת שכרות."

עדותו של איש המעבדה והמסמכים שהוגשו על ידו

אף טענה זו הועלתה במסגרת בקשת ההגנה שלא להשיב לאשמה ונדחתה ואין לי אלא לחזור על הדברים שנאמרו:

"באשר לטענות הסנגור בענין העד ערן דקל, התביעה בישיבת ההקראה ביום 8/5/14 ביקשה תיקון כתב האישום, והוספת: "תע"צ ומסמכים נלווים, יומן הפעלה ותעודות בלון", נכון הדבר שתביעה לא ציינה את שמו של העד בישיבת ההקראה, ואולם גם לא נשמעה טענה ולפיה המסמכים האמורים לא נערכו על ידי עד זה, מלבד הטענה הכללית באשר לתעודת הבלון אליה ביהמ"ש כבר התייחס.

ביום 8/5/14 ניתנה החלטת ביהמ"ש ולפיה כתב האישום תוקן כמבוקש ולפיכך אין מקום לקבל את טענותיו של הסנגור אף בענין זה."

מיומנותו של איש המעבדה

נוכח כפירת ההגנה בחוקיות ותקינות המכשיר, תוקן כתב האישום, הוסף **"תע"צ ומסמכים נלווים"** והעד ערן דקל זומן להעיד. בחקירתו הראשית, הציג העד את עצמו ופירט את המסמכים שהגיש:

"רס"מ ערן דקל משרת במעבדת מכשור ואכיפה במשטרת ישראל בתאריך 5/12/13 ביצעתי ביקורת שגרה לינשוף מספר 0042 המכשיר נמצא תקין מגיש תעודת עובד ציבור, כרטיס מכשיר, טופס ביקורת תקופתית, העתק בלון מעבדה."

בהמשך, כאמור, נמנע הסניגור מלחקור את העד הן בנוגע לתע"צ והן בנוגע למיומנותו והכשרתו. העלאת טענה זו, הן



בשלב בקשת "אין להשיב לאשמה" והן בשלב הסיכומים, ולאחר שניתנה להגנה מלוא ההזדמנות לברר סוגיה זו בחקירה נגדית - הינה מיתממת ודינה להידחות. אף בעניין זה יש להפנות לדברי כב' השופטת ברלינר אשר הובאו לעיל.

טענות נוספות באשר למכשור האכיפה

באשר ליתר טענות ההגנה בדבר הבדיקות במעבדה, מסמכי המעבדה, ובדיקות הכיול, אומר כי גם טענות אלו היה על הסניגור להפנות לאיש המעבדה ומשלא עשה כן, כחלק מקו הגנה שלם בו נמנע מחקירה נגדית רובץ מחדלו לפתחו, ואף לכאן יפים דבריה של כב' השופטת ברלינר דלעיל.

טענת ההגנה בדבר היעדר מוצגים בתוך תיק בית המשפט

במסגרת סיכומי ההגנה, טען הסניגור, תחת הכותרת "**היעדר גבולות ברורים בין התביעה לבית המשפט**" את הדברים הבאים:

"53 . זכות אחת מני רבות של הנאשמים היא שבית המשפט ישמור מכל משמר את המוצגים.

54 . יש לי מה לומר על המוצגים, אבל למרות שהם מסומנים הם אינם ברשותו של בית המשפט ואינם סרוקים בתיק נט המשפט.

55 . נוהג פסול מאין כמותו, שאי אפשר משום מה לשרש, הוא שהמוצגים מוחזרים לתביעה למשמורת.

56 . מכיוון שאין בתיק בית המשפט מוצגים, לא אתיחס אליהם, ואני מבקש מכבוד בית המשפט לקבוע כי בהיעדר מוצגים סרוקים בתיק בית המשפט - ולו בשל כך - יש לזכות את הנאשם. או שמא שוב יובהר לי שמדובר בפורמליסטיקה קטנונית של סנגור תימהוני שכמותי שעדיין לא מבין שהתביעה איננה כפופה לחוק ובית המשפט לעולם יטה לרפא את מחדליה.

57 . סנגורים אשר לא ידעו את יוסף אומרים לי : מה הבעיה? כל השופטים מוסרים את הראיות לתביעה שהיא אחראית על הסריקה. ואני מציע שמעצתה ואילך ימסרו המוצגים לסנגור. ואני רוצה לשמוע נימוק אחד מדוע לא!"

אין להניח דברים אלו ללא התייחסות. המוצגים, אשר הוגשו לבית המשפט, אכן לא סרוקים במחשב בית המשפט - מערכת "נט המשפט". ודוק, המוצגים המקוריים מצויים בתיק הנייר שבבית המשפט הפתוח לעיונו של הסניגור (שאם לא כן, כיצד יעיין בהם בית המשפט?) אולם, אף בעניין זה, נהג הסניגור מנהג הימנעות, כפי שנהג בעניין חקירת העדים ובחר שלא לעיין בתיק בית המשפט. ובאשר לסעיף 57 לסיכומי הסנגור אציין כי כאשר בית המשפט סורק את המוצגים ומחזירם לצדדים, כל צד מקבל חזרה את מוצגי המקור שביקש להגיש, והעתקי המוצגים, כמובן, מצויים וסרוקים בתיק הממוחשב. בנסיבות אלו יש להצטער על כך שהסנגור בחר לנסח את כותרת הפרק כ-"**היעדר גבולות ברורים בין התביעה לבית המשפט**".

בשולי הדברים יש להוסיף כי מקורה הנורמטיבי של השבת המוצגים לידי בעל הדין אשר הגישם, לאחר סריקתם, מצוי בתקנות בתי המשפט (מזכירות בבתי משפט ובבתי דין לעבודה), התשס"ה-2004.

לגופו של עניין, אף בטעם זה אין כדי להביא, כבקשת הסניגור, לזיכוי הנאשם.



פסק דינו של בית המשפט העליון בעניין לעדן

לפני מספר ימים הגיש הסניגור בקשה לצרף את פסק דינו של בית המשפט העליון בעניין ע"פ 3583/94 גיל לעדן נ' מדינת ישראל. בבקשה, ציין הסניגור:

"4. ברגע האחרון, סברתי שלא יהיה מיותר להניח בפני בית המשפט סיקה מפורשת אחרת של בית המשפט העליון בעניין רע"פ 111/94 מפי כבוד הנשיא השופט שמגר, ואחרת מפורסמת יותר בערעור פלילי מס' 3583/94, פסק דין שלמען הנוחיות אני כאן ככתבו וכלשונו.

5. אין ולא יכול שיהיה אפילו פסק דין אחד שהופך את היוצרות: מתיר כתיבת כתב אישום לפני שכל הראיות בידי הפרקליט ומעמס על הסנגור תפקיד של בלש לחקור ולדרוש מה המאשימה מסתירה בשרוולה. (את מה שרציתי לכתוב באמת - מחקתי)."

אולם עיון בפסק דינו של בית המשפט העליון מעלה כי לא ניתן ללמוד ממנו לעניינו. בעניין לעדן דובר במערער אשר זוכה מעבירה של נהיגה במהירות מופרזת לאחר שהתברר כי לבית המשפט לא הוגשה תעודה המוכיחה את תקינות המכשיר שבו צולם רכבו הוא, אלא הוגשה תעודה המתייחסת למכשיר אחר. במקרה זה, כל שהיה בפני בית המשפט הינו תע"צ לא רלוונטי למכשור האכיפה אשר על פיו הוגש כתב האישום. המקרה דנן, בו לא היה בתיק התביעה תע"צ עם הגשת כתב האישום, והתע"צ צורף לתיק התביעה מאוחר יותר, שונה ממקרה בו כל שיש בפני בית המשפט הינו תע"צ לא רלוונטי.

יחד עם זאת, בית המשפט ער לבעייתיות שבהתנהלות התביעה בהגשת כתבי אישום בלא ציון תע"צ וכדברי בית המשפט העליון בעניין לעדן:

"אכן נראה לי, שהפרוצדורה הנוהגת, כפי שתוארה על-ידי התובעת, מעוררת בעיה עקרונית, וכי יש צורך בתיקון המצב. אין זה נוהג תקין שמוגש כתב-אישום, ושמזמן נאשם לבית-משפט על-פי אותו כתב-אישום, בלי שקיים בתיק התביעה חומר ראיות לכאורה, החיוני להשגת הרשעה. הדבר כרוך אולי בפתרון בעיות מעשיות וטכניות, אך אלה הם קשיים שניתן להתגבר עליהם, ורצוי שהתביעה תיתן דעתה על כך"

אין לי, כאמור, אלא להפנות את שימת ליבה של התביעה לכך, ואולם משיש בפני בית המשפט ראיות רלוונטיות לעניין תקינות המכשיר אין זה פגם היורד לשורשו של העניין אשר יביא לזיכוי.

חוקיות מכשיר הינשוף

ההגנה כפרה, כאמור, בחוקיות הינשוף. טענה זו נטענה לא פעם בפני בתי המשפט השונים ונדחתה באופן גורף. די להזכיר את עניין עפ"ת 25457-04-10 מדינת ישראל נ' עינת מלכה עוזרי בו נקבע כי **"... בהיבט הכולל, לפי טיבו של המכשיר ובהתאם לתורת הפעלתו ותחזוקתו, המכשיר אמין, חוקי וראוי לשמש לאכיפה בפלילים בתחום שאליו נועד."** וכן את עניין עפ"ת 44078-08-14 קובי יעקב בן לולו נ' מדינת ישראל, אשר ניתן לפני כשלושה חודשים על ידי מותב תלתא בבית המשפט המחוזי בחיפה.

אשר על כן, אני דוחה את טענות ההגנה בדבר חוקיות המכשיר.



הוכחת שכרותו של הנאשם באמצעות בדיקת מכשיר הינשוף

בהתאם למוצגים שהוצגו בפני בית המשפט, ובהמשך לעדויות שלא הופרכו, הוכח כי הנאשם נהג ברכב והוכחה שכרותו כפי שנמדדה בבדיקת מכשיר הינשוף.

הוכחת שכרותו של הנאשם ע"י ראיות נוספות

במוצגים אשר הוגשו לבית המשפט צוינו אינדיקציות נוספות להוכחת אשמתו של הנאשם:

בנסיבות המקרה, אשר בגב בהזמנה לדין (ת/5), צוין על ידי עורך ההזמנה: **"מהרכב נדף ריח של אלקוהול ונמצאה אינדיקציה לשכרות כשנכשל בנשיפון..."** ובדברי הנהג: **"שתיתי רק 2 בירות"**.

בדו"ח הפעולה (ת/6), בשיחה הראשונית, צוין כי לדברי הנאשם הוא שתה בירה בכמות של **"2 כוסות של חצי"** כמו כן, צוין בדו"ח כי לנאשם היה ריח חזק של אלקוהול מהפה. במבחני הביצוע, במבחן העמידה צוין כי הנאשם התנדנד **"קדימה ואחור ולצדדים"** ואף במבחן ההליכה על קו כשל.

כפי שנאמר לעיל, בידי הסניגור היה לחקור את עד התביעה בנוגע לאמיתות המוצגים שהוגשו ומשלא עשה כן - הרי שיש לראות המסמכים ככאלו שהוכחה אמיתותם בפני בית המשפט.

הימנעות הנאשם מלהעיד

ביום 28.10.14 הודיע הסניגור כי הנאשם לא יעיד. ביום 24.12.14 ביקשה ההגנה **"לחזור מההודעה לפיה לא נעיד את הנאשם"** ובית המשפט נעתר לבקשה ודחה את הדיון ליום 28.12.14 לשמיעת עדות הנאשם. בדיון שהתקיים ביום 28.12.14 לא התייצב הנאשם והדיון נדחה בשנית ליום 13.1.15 על מנת לאפשר עדות הנאשם. בדיון אשר התקיים ביום 13.1.15 הודיעה ההגנה כי הנאשם לא יעיד. ניתן להתרשם כי בית המשפט עשה ככל אשר לאל ידו על מנת לתת לנאשם את יומו.

בהתאם לסעיף 162(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, הימנעות הנאשם יכולה לשמש חיזוק וכן סיוע לראיות התביעה.

בית המשפט העליון התייחס לכך בעניין ע"פ 2406/09 אלבו נ' מדינת ישראל:

"הרציונל הטמון ביסודה מעוגן בהנחה כי אדם חף מפשע לא יימנע, דרך כלל, מהצגת גרסתו החפה."

ובעניין ד"נ 3081/91 קוזלי נ' מדינת ישראל:

"הנכונות להעיד אינה מבטאת רק פתיחת דרך להשמעת גרסה פלונית בדרך הקבועה בדיני הראיות. מהותה המרכזית של העדות בבית המשפט היא בכך שהיא משרתת את התפיסה המקובלת בשיטת המשפט האנגלו - אמריקאית, לפיה בירור האמת נעשה בעיקר על ידי מתן האפשרות לחקירה נגדית. משמע, אי מתן עדות מבטא לא רק רתיעה מפני הצגת תיזה כלשהי בפני בית המשפט, אלא אי נכונות להציב את התיזה במבחן של החקירה הנגדית."

עמוד 7



גם בנקודה זו נקטה ההגנה בגישה הנמנעת מהעדה/חקירה ובפעולתה זו חיזקה את ראיות התביעה, על אף שבמקרה דנן עומדות הראיות בעצמן וללא כל צורך בחיזוק ראיתי.

על בסיס כל האמור אני מרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

מזכירות: נא להעביר העתק הכרעת הדין לראש יחידת תביעות תעבורה מחוז מרכז, עו"ד רונית נגר, על מנת שתתן דעתה לאמור בעמ' 7 להכרעת הדין.

ניתן היום, ה' ניסן תשע"ה, 25 מרץ 2015, בנוכחות הצדדים.